

متن پرسش

سلام علیکم: ۱. اعیان ثابتہ ای کہ طلب وجود خارجی ندارند و در مقام خویش الی الابد مستورند آیا محالاتی چون شریک الباری و ... هستند یا نہ حقایقی هستند کہ کمال خود را درین مستوری جستند و لزومی ندیدند کہ خود را آغشته رنج هستی کنند؟ ۲. درین صورت اصولا عارفان نشان و اطلاعی از آنها داده اند یا از آنها خبری نیست و بہ قول ویتگنشتاین از آنچه نمی‌توان درباره اش سخن گفت باید بہ سکوت گذشت؟ ۳. آیا این مستوری آنها نشان از علو مقامشان بر اعیان طالب ظهور دارد؟ ۴. انسان های کامل مطلع بر آنها و برتر از آنها هستند؟ یا آنها فقط جامع اعیان ظهوری هستند؟ ۵. جایگاه روایاتی کہ اسمای مستائر را مختص حق می‌داند ولاغیر چیست؟ مثل فَلَكِ الْحَمْدُ يَا ذَا الْجُودِ وَالْكَرَمِ ، فَاسْأَلْكَ بِهِ وَبِاسْمِكَ الْأَعْظَمِ الْأَعْظَمِ الْأَجَلِّ الْأَكْرَمِ الَّذِي خَلَقْتَهُ فَاسْتَقَرَّ فِي ظِلِّكَ فَلَا يَخْرُجُ مِنْكَ إِلَى غَيْرِكَ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَأَهْلِ بَيْتِهِ الطَّاهِرِينَ

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: شاید بتوان گفت حقایق آنها طوری هستند کہ امکان ظهور ندارند و مستغرق در وجود حق می‌باشند. موفق باشید